

ling og hele sin Kaldelse er han uvilkaarligt henviist paa at see at faae udrettet Noget i Diebliffet, at see at faae Resultater frem i Diebliffet uden at tænke paa Fremtiden. Men det er klart, at enhver fornøftig Administration ogsaa maa forberede Dpgaver i Nutiden, som først kunne faae deres Løsning i Fremtiden. Det er nødvendigt for enhver fornøftig Forvaltning, at den i saa Henseende bevarer en vis Continuitet, en vis Følgerække, og det er det, som Fleertallet frygter for vilde blive forstyrret ved Vedtagelsen af det af Mindretallet stillede Forslag. Søvrigt er denne Tanke om Generalsecretærer, saavidt mig bekjendt, ikke ganske ny. Da Lønningsloven for Ministerierne i 1860 var til Forhandling her, kom det Spørgsmaal allerede paa Bane og blev fremsat her i Thinget af et indflydelsesrigt Medlem, som ikke mere er her, og jeg antager næsten, at den hele Tanke er laant fra Forhold, som finde Sted i andre Lande, navnlig i England, hvor som bekjendt et Ministerflifte medfører en stor Mængde Afstedtigelser, saavel i Ministerierne som i de høiere Embeder udenfor Ministerierne; men, forsaavidt denne Forudsætning skulde være rigtig, vil jeg dog i Almindelighed advare mod fra fremmede Lande at overføre Forhold hertil, som maaskee slet ikke passe til vore Tilstande, og jeg maa dertil tillige gjøre opmærksom paa, at, hvis jeg er rigtigt underrettet, er Forholdet i England netop af den Vælfærdighed, at den Alenpe, som Fleertallet befrygter, at der skal komme, Usikkerhed og Urohed ind i den hele Forvaltning, er forebygget derved, at der i Spidsen for de Departementer, hvorom der her kan være Tale, ikke staaer een Embedsmand, men to, den ene af mere ephe-mer Natur, som kommer og gaar med vedkommende Minister, og en anden, som er ganske uafhængig af, hvem der er Minister, og af, hvad der ellers foregaaer i den parlamenta- riske Verden, bliver rolig ved sin Gjerning og netop er Borgen for, at den hele Forvaltning gaaer en tryk og rolig Udvikling imøde. Det er med disse Bemærkninger, at jeg skal tillade

mig paa Fleertallets Vegne at fraraade det høie Thing at følge Mindretallet og altsaa tilraade at forkaste Vædringsforslaget under Nr. 1.

Saafrømt nu Thinget ikke skulde gaae ind paa dette Vædringsforslag under Nr. 1, da er Udvalget enig om at indstille til Thinget, at den Adskillelse, som for Tiden bestaaer mellem Directeurer og Departementschefer, bør bortfalde. Denne Adskillelse har, om jeg saa tør sige, en historisk Grund; den berøer nemlig paa de forskjellige Lønningslove. For Justitsministeriet, for Cultusministeriet, Indenrigsministeriet — og jeg bemærker, at under Indenrigsministeriet hørte dengang som bekjendt Kongerigets Finantsvæsen — samt for den Deel af Revisionen, som beskæftigede sig med Kongerigets Anliggender, indeholdes Lønningsbestemmelserne i Loven af 31te Marts 1860, og denne sætter Lønningen for en Departementschef fra 2,400 Rd. til 3,200 Rd. med 200 Rd. Alderstillaag hvert 5te Aar, Alt foruden Sædtillaag. For de øvrige ministerielle Afdelinger gives der ingen særlige Lønningslove; men Lønningerne for de enkelte Embedsmænd i disse Afdelinger ere fastsatte gjennem de aarlige Finantslove, og for Directeurenes Vedkommende have disse aarlige Finantslove fastsat Gager, varierende fra 2,400 Rd. til 4,000 Rd. Det foreliggende Lovforslag opretholder denne Adskillelse mellem Directeurer og Departementschefer, idet det gaaer ud paa, at de to fungerende Directeurer — Directeuren for Skattevæsenet og Directeuren for Postvæsenet — skulle lønnes med 400 Rd. mere end de øvrige Departementschefer. Det er dette, som Udvalget ikke kan samstemme med. Det er en Grundsætning, som gaaer gjennem den nugældende Lønningslov af 1860, at det hele ministerielle Embeds personale inddeles i bestemte Classer, nemlig Departements- chefs-, Contoirchefs- og Fuldmægtigclassen, og at der indenfor disse Classer er aldeles lige Lønninger. Det er en Grundsætning, som Re- gjeringen i det foreliggende Lovforslag selv